

Slavko Mihalić

NE UPAJ Ne upaj, da boš rešil se, prijatelj!
 Dovolj lovcev je na tvoji sledi, da
 te bo nekoč zadelo —
 Tako lepo boš kriknil, da bo gozd se
 razcvetel.
 Pomni: tvoja bol je za lepoto neke stvari
 zunaj tebe.

Ne upaj, ne skrivaj se, a pojdi kar se da
 naravnost.
 Ne boj se ne puščic ne krogel — tako in tako
 te bodo pokončale —
 A poskušaj biti velik s svojim razkošnim mirom,
 ki ga ne boš razdal za njihove poglede
 grabežljive, krokarske oči.

RIBOVLOV Teče voda kot da kdo jo nosi
 Vseeno ji je če je bistra ali če poplavlja
 Mirno pase čas povsod enako
 Še gora padla bo ko jo bo dohitela

Stopili v vodo smo da pasa — pobesneli
 klavci
 Na bregu ženske od gladu so drgetale
 Tu veter s spačenim obrazom planil je na nas
 Daleč so razlegali se naši kriki

Za ribe mreža ni novost
 Zmerom izmed dveh bregov, dnom in površjem
 Šli smo težki, z glavobolom in krvavimi
 očmi
 Kot po pijančevanju a pitje se še dobro
 ni začelo

Vso noč točili smo to hladno kri brez barve
 Brezumni rinili smo rôke globlje kot se
 sme

Umri voda! — niti slišala nas ni
 Ko je premražene nas puščala med trupli

USODA PESNIKA,
 ČUDODELNIKA

Svoje srce napolnil je z vsemi žalostmi sveta
 Marsikaj je znal: na primer, hoditi sam nad
 sabo

In razsipno pljuskati z dežjem ki nenasitnim
 koreninam daje moč
 Tako je dan in noč za sabo rasel

Svoje oči naredil je draguljem za darilo
 Marsikaj je zmožel, marsikaj je smel ko je porušil
 meje sebe

S sto rokami ki se skladno izmenjujejo
 med tkanjem

A ko pride do najvišjega trenutka
 Tko vse hkrati

Neskončne sprevide je dovolil tik ob svojem
 boku

Vse sovražnike imenoval je hrabre
 proti sebi

Naravo je upravljaj; hoste je tako s spokojnostjo
 naselil

Reki dal pozabo, trati hrepenenje
da ne bi končala

In vse bilo je lepše kakor on
V vsem več moči, razuma, volje
Ta plemeniti kralj na dan poroke s krono
je bil star

O usoda pesnika, čudodelnika, a samo
do trenutka
Ko usliši druge

V ČOLNU V vročični luči naga se zablislejo telesa
žensk ptic rib iz modre milnice
Nisem si upal gledati in sem zaspal globoko
v satje prsi; in tako odplul

Ne vem katera me je vzela ne s katero sem preživel dan
niti vsa imena mi ne bi bila dovolj
Tisto ki sem jo iskal objesten sem jo zgubljal
med valovi sinjimi predali

In ko sem te našel, gostiji konca ni bilo
Bila sva dva pa mnogo in eno oba
Potlej, razmetana vsa, poslušala sva vodo
kako beži in vrača se pijana

Naj katerakoli ženska roka mi bo lovor
Ves dan jetnik sem v njenem grešnem sklepu
Katerakoli dojka iz apna iz sladkorja
Rekel nisem nič; tišina je bila prepolna

Potoval sem s tabo vse skušnjave skusil
Zvestó podrgnil sem ti svoje vzvode
Sadil s teboj dušil se rešil se iz tebe
Ti meni odprto morje jaz plavač po tebi

Nobena in vse; še pomnim trste prstov
Lestvice glasov po produ iztegnjenem
Lase iz jantarja iz ognja kakor iz pepela
In kako resnična je ljubezen v teh očeh

S teboj prek smrti v še bolj grešne postelje
 Kamor me vržeš složno te pričakam
 In obalo si približava in se neba odkrižava
 Ti sestavi moje dele

Četudi bi prišla na kraj sveta prispela nisva
 Ne pomnim tvojega imena samo kratke vzdihne
 In ko si, koleno nasmejano, legla
 Ustnice od tvojih malih ust so mi zaspale

Tvoje kože se spominjam kot spominjamo se slave
 Z zvonci klicala si me v objemu
 Čoln še zdaj se ziblje
 proti obzorju poln do vrha najinih teles

Če nisi ti bila, bila je kaka druga
 tvojih vonjev; s tabo neutešljiva
 Če nisem jaz bil toda jezero je vse bolj zvesto
 Mirno nad nama bdi v svetlikanju

(Iz simfoniette »Jezero«)

PRIŠEL,
 PRIŠEL JE ČAS

Morda prišel je čas,
 ko ljubezen treba skrivati.
 Skriti jo je treba
 v kléti kake zapuščene
 hiše.
 Izrezati jo iz mesa,
 v beraške cape jo obleči.
 Usta ji zapreti,
 zapečatiti oči.
 Poriniti v prepad,
 zažgati in njen prah
 raztresti na vse štiri
 strani.

Prišel, prišel je čas,
 ko tudi poezija je krivica.

Prevedel Ciril Zlobec